

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تی یری میسان- par Thierry Meyssan

برگردان از: حمید محوی

۲۹ مارچ ۲۰۱۶

انگیزه عملیات تروریستی در پاریس و بروکسل

Le mobile des attentats de Paris et de Bruxelles

در حال حاضر نمی دانیم چه کسی عملیات تروریستی پاریس و بروکسل را پشتیبانی کرده است. تا امروز چند نظریه مطرح شده ولی تنها یک فرضیه بیش از همه معتبر به نظر می رسد و آن هم نظریه ای است که ترکیه را به عنوان تصمیم گیرنده اصلی این عملیات شناسائی کرده است. تی یری میسان در اینجا به بررسی اختلافات سرّی می پردازد که طی پنج سال گذشته در مناسبات بین اتحادیه اروپا، فرانسه و ترکیه سایه افکنده است.

شبکه ولتر/ دمشق (سوریه) // ۲۵ مارچ ۲۰۱۶

در سال ۲۰۱۱، آلن ژوپه و احمد داووداغلو مخفیانه تصمیم گرفتند یک کردستان ساختگی به شکل نعل اسب در خاک سوریه و عراق ایجاد کنند (طرحی که داعش عامل آن خواهد بود). راندن کردهای ترکیه به این کردستان مصنوعی، هدف غائی این طرح را تشکیل می داد. این طرح در عین حال از سوی اسرائیل و بریتانیا مورد پشتیبانی قرار گرفت. برای آن که بتوانیم هویت پشتیبان حمله های تروریستی ۱۳ نومبر ۲۰۱۵ به پاریس، و ۲۲ مارچ ۲۰۱۶ به بروکسل را تشخیص دهیم هنوز خیلی زود است. با وجود این، در اینجا با بررسی عناصری چند می توانیم به توضیح معقولی دست یابیم.

درست پس از مرگ بنیانگذار اسلام‌گرای ترکیه نجم الدین اربکان، در حالی که «بهار عرب» تازه آغاز شده بود، دولت اردوخان با فرانسه مخفیانه به توافقاتی دست یافت. بر اساس گزارش دیپلماتی که این پرونده را مورد بررسی قرار داده، این توافقات سرّی شرایط شرکت ترکیه در جنگ علیه لیبیا (که تازه شروع شده بود) و علیه سوریه (که پس از آن باید شروع می‌شد) را تعیین کرد. آلن ژوپه در مقام وزیر امور خارجه به نمایندگی از سوی فرانسه متعهد شد «مسأله کردستان» را حل کند، بی آن که «به تمامیت سرزمینی ترکیه خدشه ای وارد شود»، فرمولی که معنای آن همانا ایجاد کردستان مصنوعی و راندان حزب کارگران کردستان به آنجا بود. البته طرح تصفیۀ قومی تازگی نداشت، تا پیش از این نیز در ادبیات نظامی اسرائیل به شکل ایجاد یک کشور به شکل نعل اسب بین سوریه و عراق مطرح شده بود.

۳۱ اکتوبر ۲۰۱۴، فرانسوا هولاند روی پلکان ورودی کاخ الیزه با رجب طیب اردوخان دست می‌دهد. در حالی که یک مهمان دیگر بی سر و صدا از در کوچک دیگری خارج شده بود، نام او سالم مسلم رهبر کردهای سوریه است.

در ۳۱ اکتوبر ۲۰۱۴، رئیس‌جمهور فرانسوا هولاند از بازدید رسمی رجب طیب اردوخان در پاریس برای سازماندهی ملاقات سرّی در الیزه با رهبر سیاسی کردهای سوریه استفاده می‌کند. سالم مسلم با ارتکاب به خیانت علیه رهبر کردهای ترکیه عبدالله اوجلان برای کسب مقام ریاست جمهوری کردستان ساختگی داوطلب شد. او می‌بایستی در دوران پسا سرنگونی بشار اسد رئیس‌جمهوری که به شکل دموکراتیک برگزیده شده بود، هدایت کردستان تازه تأسیس را به عهده می‌گرفت.

در این دوران جنگ کوبانی آغاز شد. طی چند ماه، کردهای سوریه از شهر در مقابله با داعش دفاع کردند. پیروزی آنها در نبرد علیه جهاد طلبان شطرنج سیاسی را واژگون کرد: به این معنا که اگر امر ضروری مبارزه علیه جهاد طلبان است، در این صورت باید با کردها متحد شد. و باید دانست که کردهای سوریه تنها در آغاز جنگ ملیت سوری را به دست آوردند، ولی تا پیش از این یعنی از سال‌های ۸۰ که زیر فشار ترکیه به سوریه گریختند، در کشور میزبان در وضعیت پناهنده سیاسی به سر می‌بردند. دولت‌های عضو ناتو حزب کارگران کردستان، یعنی تشکیلات اصلی کردهای ترکیه را به عنوان سازمان تروریستی شناسائی کرده بودند، ولی از این پس می‌بایستی بین حزب کارگران کردستان PKK و واحد‌های مدافع خلق YPG در سوریه تفکیک قائل می‌شدند. گرچه بین آنها مناسبات برادرانه ای وجود دارد.

در پایان نبرد کوبانی، فرانسوا هولاند جبهه اش را تغییر داد و در ۸ فبروری ۲۰۱۵ با استقبال از هیأت نمایندگی واحد های مدافع خلق در الیزه پشتیبانی اش را از کردها اعلان کرد.

با صحنه پردازی نمایش ۸ فبروری ۲۰۱۵ فرانسه تعهدات گذشته اش را باز بینی کرد. فرانسوا هولاند این بار در الیزه به شکل رسمی از رهبر سیاسی کردهای سوریه از جبهه وفادار به اوجالان، آسیه عبدالله و فرمانده نسرین عبدالله در لباس نظامی استقبال به عمل آورد. سالم مسلم در این گردهمایی حضور نداشت.

رجب طیب اردوخان در واکنش به این رویداد، روز ۲۰ جولای ۲۰۱۵ از عملیات تروریستی داعش علیه تظاهرات طرفداران کرد در سروج (شهر کرد نشین در استان شانلی اورفه) پشتیبانی کرد. با استفاده از بازی زبانی غربی ها در زمینه ضد تروریستی، علیه داعش و کردها اعلان جنگ کرد، ولی امکانات نظامی اش را تنها علیه کردها به کار بست. اردوخان با چنین واکنشی آتش بس را نقض کرد و به جنگ داخلی در کشور خودش دامن زد. نبود کردستان ساختگی در سوریه، موجب تحریک مهاجرت کردها به اروپا شد.

در ۳ سپتمبر ۲۰۱۵، انتشار عکس کودک کرد غرق شده آغاز موج وسیع مهاجران از ترکیه به سوی اتحادیه اروپا و به ویژه به المان را رقم زد. طی هفته اول، رهبران المان این موج جدید و گسترده کارگرانی که صنایع سنگین به آنها احتیاج داشت را به یکدیگر تبریک گفتند، در حالی که از سوی دیگر رسانه ها با پناهندگانی که گویی از چنگ دیکتاتور سوری گریخته اند اظهار هم دردی می کردند. علاوه بر این، در ۲۹ سپتمبر رهبران فرانسوی و المانی با اظهار همدردی با مهاجران در بررسی برای اختصاص بودجه بیشتر برای ادامه جنگ تصمیم گرفتند ۳ میلیارد یورو به ترکیه کمک کنند. البته این بودجه را در اذهان عمومی به عنوان کمک بشردوستانه برای مهاجران جلوه دادند.

در پایان سپتمبر ۲۰۱۵، روسیه عملیات نظامی اش را علیه تمام گروه های جهاد طلبان آغاز کرد. رجب طیب اردوخان در طرح خود ناکام ماند. در نتیجه سالم مسلم را تحریک کرد که عملیات کردستان ساختگی در شمال سوریه را آغاز کند. تیپ های مدافع خلق نیز آموزگاران عرب و آشوری مدارس را اخراج کردند و آموزگاران کرد را سر کار آوردند. این جریان سوری ها را به اعتراض واداشت و از روس ها خواستند که وضعیت را آرام کند، با پذیرش احتمال تشکیل نظام فدرالی در سوریه. ولی فرانسه سکوت اختیار کرد.

۱۳ نومبر، ترکیه آشفته از تغییر رأی فرانسوا هولاند، فرانسه را گروهان گرفت و حمله تروریستی به پاریس را پشتیبانی کرد، و ۱۳۰ کشته و ۴۱۳ مجروح نتیجه این حمله بود. در آن دوران نوشتیم: « دولت های فرانسه به شکل پی در پی با دولت هائی عهد و پیمان بستند که ارزش هایشان با ارزش های جمهوری در تضاد است. دولت های فرانسه پی

در پی برای آنها در جنگ های سرّی شرکت کردند، و سپس عقب نشستند. رئیس جمهور فرانسوا هولاند، فرمانده ستاد فرماندهی جنرال بنوا پوگا Benoit Puga، وزیر امور خارجه لوران فیبوس و همقطار پیشین او آلن ژوپه در دامی افتاده اند که تنها با اعتراف به اقدامات انحرافی و به بیراهه کشاندن کشور خود می توانند از آن خارج شوند.» (۱).

پاریس وحشت زده دوباره به طرح ژوپه در سال ۲۰۱۱ بازگشت، و با مشارکت لندن می بایستی قطعنامه ۲۲۴۹ شورای امنیت را زیر پوشش مبارزه علیه داعش تصویب کنند، هدف این بود که فتح شمال سوریه را برای ایجاد کردستان قلبی قانونیت ببخشند تا رجب طیب اردوخان بتواند کردهای ترکیه را به آنجا تبعید کند. ولی ایالات متحده و روسیه متن قطعنامه را به شکلی مطرح کردند که فرانسه و بریتانیا نتوانند بی آن که از سوی سوریه دعوت شده باشند در آنجا مداخله کنند. وضعیتی که بی گمان یادآور عملیات استعاری شکست خورده در سال ۱۹۵۶ است، یعنی وقتی که قطعات فرانسوی و بریتانیایی با پشتیبانی اسرائیل و ترکیه می خواستند کانال سوئز را تصرف کنند ولی با ابروان در هم کشیده ایالات متحده و اتحاد جماهیر سوسیالیستی شوروی روبه رو شدند.

طی پنج ماه و نیم مداخله روسیه در سوریه، مناسبات ترکیه و روسیه دائماً سیر قهقرائی طی کرد. عملیات تروریستی علیه پرواز ۹۲۶۸ متروجت در سینا، اتهاماتی که ولادیمیر پوتین در اجلاس کشورهای گروه ۲۰ در آنتالیا وارد دانست، حمله به سوخوی ۲۴ روسیه و اعلان تحریم های روسیه علیه ترکیه، انتشار تصاویر هوایی از کامیون های نفت کش که داعش نفت دزدیده شده را از طریق ترکیه منتقل می کرد و غیره. پس از این که روسیه جنگ علیه ترکیه را مد نظر قرار داد، تصمیم گرفت به شکل زیرکانه تری عمل کند و از حزب کارگران کرد علیه دولت اردوخان پشتیبانی کرد. سرگئی لاوروف همکار خود ایالات متحده را متقاعد ساخت که از بی ثباتی آینده ترکیه برای سازماندهی سرنگونی دیکتاتوری اردوخان استفاده کند. رژیم ترکیه که تهدید روسیه و ایالات متحده را حس کرده است، تصمیم گرفته تا هم پیمانان تازه ای برای خود دست و پا کند. نخست وزیر احمد داوود اوغلو در ۵ مارچ به تهران رفت، و وزیر امور خارجه محمد جواد ظریف نیز در ۱۸ مارچ از آنکارا بازدید به عمل آورد. ولی جمهوری اسلامی ایران مایل نیست مناسباتش را با دو ابر قدرت خدشه دار سازد.

روز ۱۴ مارچ ولادیمیر پوتین توقف بمباران را اعلام کرد، و دوباره طرح کردستان ساختگی ممکن گردید. ولی مسکو و واشنگتن یک حرکت جلوتر بودند، به شکل غیر مستقیم برای حزب کارگران کردستان اسلحه فرستادند.

از روی بد شانسی، این بار، این اتحادیه اروپا است که دیگر نمی خواهد طرح استعماری برای شمال سوریه را پی گیری کند. اکثر کشورهای عضو پس از پنج سال شکست پی در پی از سیاست خارجی پاریس تبعیت کردند. برای آشکار ساختن عصبانیتشان چندین کشور از جمله بلجیم به رهبران کرد ترکیه، پناهندگی سیاسی اعطا کردند، و عدم رضایت خاطر خود را در اجلاس اتحادیه اروپا و ترکیه در ۱۷ و ۱۸ مارچ ابراز داشتند ولی مجبور بودند با کمک ۳ میلیارد یوروئی سالانه برای آنکار موافقت کنند.

در نتیجه من رفتار نخبگان اروپایی را مورد انتقاد قرار دادم زیرا با کور چشمی در تمایلات مصرانه ضد سوری، همان اشتباهی را مرتکب می شوند که در سال ۱۹۳۸ روی داد. در آن دوران با اصرار در تمایلات ضد کمونیستی، از صدر اعظم المان آدولف هیتلر وقتی اتریش را ضمیمه کرد پشتیبانی به عمل آوردند و به همین گونه در بحران چکسلواکی (توافقات مونشن)، بی آن که متوجه باشند که در حال تقویت بازوهای هستند که علیه خودشان به کار خواهد افتاد (۲).

طی گرد همائی اتحادیه اروپا و ترکیه و در نتیجه مستقل از تصمیم های اتخاذ شده، رئیس جمهور اردوخان به مناسبت صد و یکمین سال نبرد داردانل که به پیروزی امپراتوری عثمانی علیه متفقین انجامید و به یاد بود قربانیان حملات

تروریستی که چند روز پیش از این در آنکارا به وقوع پیوسته بود، از طریق تلویزیون بیانیه ای ایراد کرد. او در این بیانیه اعلان کرد :

« هیچ دلیلی وجود ندارد که بمبی که در آنکارا منفجر شد در بروکسل یا در دیگر شهرهای اروپائی منفجر نشود (...). در اینجا دولت هائی را فرامی خوانم که مستقیماً یا به شکل غیر مستقیم از سازمان های تروریستی پشتیبانی می کنند، شما در خانه خود مار پرورش می دهید. این مار هر آن می تواند خود شما را نیش بزند. شاید وقتی روی صفحه تلویزیون خودتان بمب هائی را که در ترکیه منفجر شد می بیند مفهوم خاصی برای شما نداشته باشد، ولی وقتی این بمب ها در شهرهای خودتان منفجر شد مطمئناً پی خواهید برد که ما چه احساسی داریم. ولی دیگر دیر شده است. پشتیبانی از فعالیت هائی را که هرگز در کشورهای خودتان نمی پذیرید متوقف کنید، مگر وقتی که این فعالیتها علیه ترکیه به کار بیفتد. » (۳)

چهار روز بعد از این سخنرانی، بروکسل هدف حملات تروریستی قرار گرفت و ۳۴ نفر کشته و ۲۶۰ مجروح بر جای گذاشت. و برای آن که ما به اتفاقی بودن رابطه این رویدادها نیندیشیم، و آن را یک حرکت اختیاری بدانیم، نشریات ترکیه در فردای رویداد بروکسل از تنبیه بلجیم اظهار خشنودی کردند (۴). از وقتی که رئیس جمهور اردو خان به خرمن جنگ داخلی آتش زده، تا کنون به بهای جان ۳۵۰۰ نفر در ترکیه انجامیده است.

[1] « [La République française prise en otage](#) », par Thierry Meyssan, *Réseau Voltaire*, 16 novembre 2015.

[2] « [Le suicide européen face à la Turquie](#) », par Thierry Meyssan, *Réseau Voltaire*, 21 mars 2016.

[3] Lire un extrait du discours : « [Erdoğan menace l'Union européenne](#) », par Recep Tayyip Erdoğan, *Réseau Voltaire*, 25 mars 2016.

[4] « [La Turquie revendique le bain de sang de Bruxelles](#) », par Savvas Kalèderidès, Traduction Christian, *Réseau Voltaire*, 24 mars 2016